

**ONTWERP VAN DECREET HOUDENDE DIVERSE TECHNISCHE
WIJZIGINGEN VAN DE VLAAMSE CODEX FISCALITEIT VAN 13 DECEMBER
2013 EN GERELATEERDE BEPALINGEN**

Samenvatting

Dit ontwerp van decreet bevat enerzijds een aantal zuiver technische aanpassingen aan de Vlaamse Codex Fiscaliteit en anderzijds een aantal beperkte inhoudelijke aanpassingen die niet gekoppeld zijn aan een beleidsmatige doelstelling, maar eerder procedureel van aard zijn.

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING

A. Situering

1. Dit ontwerp van decreet bevat enerzijds een aantal zuiver technische aanpassingen en anderzijds een aantal beperkte inhoudelijke aanpassingen die niet gekoppeld zijn aan een beleidsmatige doelstelling, maar eerder procedureel van aard zijn.
2. De zuiver technische aanpassingen zijn de volgende:
 - wijzigingen naar aanleiding van gewijzigde Vlaamse of federale regelgeving waarnaar wordt verwezen in de Vlaamse Codex Fiscaliteit (VCF) (vb. decreet van 22 december 2017 over het lokaal bestuur, wetboek van vennootschappen en verenigingen, boek VII van het wetboek economisch recht, ...);
 - technische correcties n.a.v. opgeheven regelgeving (vb. aanpassing ingevolge opheffing van artikel 2.2.5.0.2 VCF, ...);
 - verduidelijking van regelgeving (vb. regeling bij samenloop tussen de aanvraag bindende schatting en de expertenschatting in geval van eenzelfde onroerend goed);
 - technische correcties naar aanleiding van materiële vergissingen bij eerdere decretale aanpassingen.
3. Tot slot zijn er ook nog een aantal inhoudelijke aanpassingen, die evenwel niet gekoppeld zijn aan een beleidsmatige doelstelling, maar eerder betrekking hebben op procedures of met als doel de VCF af te stemmen op andere wetgeving:
 - veralgemening van de mogelijkheid om identiteitsdocumenten op te vragen in geval van controle;

- afstemmen van strafrechtelijke maximum geldboete op die in de andere gewesten en toepasselijk maken van de wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten;
- verlenging van de termijn om een voorafgaandelijk attest te bezorgen in het kader van het gunstregime familiale ondernemingen en vennootschappen;
- afschaffing van de borg voor beroepspersonen;
- aanpassing van de termijn voor aangifte voor gerealiseerde verrichtingen in het kader van de belasting op de spelen en weddenschappen;
- invoering van een nieuw elektronisch platform E-box (met bijhorende privacybepalingen).

B. Inhoud

Probleemstelling en omgevingsanalyse

4. Zoals aangehaald onder punt A. bevatten de opgenomen maatregelen geen beleidsmaatregelen. Een groot aantal van de bepalingen betreffen zuiver technische aanpassingen. Daarnaast zijn er nog een aantal inhoudelijke maar ook eerder technische aanpassingen of vereenvoudigingen.

5. Een eerste inhoudelijke maatregel is gericht op het bevorderen van de controles door de Vlaamse Belastingdienst (Vlabel), door de identiteitscontrole te veralgemenen (artikel 67).

6. Daarnaast worden ook de strafrechtelijke geldboetes afgestemd op deze die gelden in de andere gewesten (artikel 70 t.e.m. 72). De verhoging van deze geldboetes laat de parketten toe om in geval van een verzuim bij de betrokken belastingen een hogere minnelijke schikking voor te stellen. Door ook de wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten van toepassing te maken, wordt ook die regelgeving afgestemd op die van de andere gewesten, wat voor de parketten een uitbouw van dossiers minnelijke schikking erfbelasting gemakkelijker maakt (artikel 73).

7. Verder wordt ook de termijn verlengd waarbinnen Vlabel het facultatief attest verstrekt i.v.m. het gunstregime inzake schenkbelasting voor familiale ondernemingen en vennootschappen. Hierdoor wordt een grondigere controle mogelijk (artikel 77).¹

8. De overige maatregelen zijn er vooral ten voordele van de belastingplichtige. De afschaffing van de waarborg voor beroepspersonen is een efficiëntiemaatregel. De borg heeft geen toegevoegde waarde, maar vereist zowel voor de beroepspersoon als voor Vlabel een ganse administratie. De afschaffing houdt m.a.w. een

¹ Zie ook Vraag om uitleg nr. 2219 (2019-2020), besproken in de Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën, Begroting en Justitie van 16 juni 2020.

administratieve lastenverlaging in zowel voor de beroepspersoon, als voor Vlabel (artikel 31, 1°, artikel 32 en artikel 59). De wijziging aan de aangiftetermijn inzake spelen en weddenschappen is er gekomen op vraag van de sector, die een aangifte op de eerste werkdag administratief moeilijk verwerkt kreeg (artikel 51). E-box is een nieuw beveiligd elektronisch platform wat het voor de belastingplichtige mogelijk maakt niet enkel zijn aanslagbiljetten, maar ook andere documenten van Vlabel elektronisch te ontvangen (artikel 52).

Beleidsmaatregelen en doelstelling

9. Zoals aangehaald onder punt A. betreffen de opgenomen maatregelen geen beleidsmaatregelen. Voor de inhoudelijke procedurele maatregelen kan verwezen worden naar wat hoger reeds werd toegelicht.

Impactanalyse

10. Zoals aangehaald onder punt A. zijn de decretale aanpassingen die het voorwerp uitmaken van het ontwerp van decreet veelal zuiver technisch. Zij hebben dus geen enkele maatschappelijke impact, noch een impact op de op de grondrechten of het gelijkheidsbeginsel. Er is evenmin een budgettaire impact of een bestuurlijke impact op de lokale en provinciale besturen, noch op Brussel.

11. Voor wat betreft de inhoudelijke maatregelen:

- de maatregel besproken onder randnummer 5. heeft op zich geen impact op een van voormelde gebieden, noch een directe budgettaire impact. Een betere controle heeft evenwel een efficiëntere inning van de belastingen tot gevolg;
- de decretale aanpassingen besproken onder randnummer 6. hebben, zoals aangehaald, enerzijds tot doel om de regelgeving af te stemmen op de andere gewesten. Anderzijds zullen zij bijdragen aan een uitbouw van dossiers minnelijke schikking erfbelasting door het parket;
- de voorgestelde maatregelen onder randnummers 7. en 8. hebben geen maatschappelijke impact, geen impact op de grondrechten of het gelijkheidsbeginsel en evenmin een budgettaire impact of bestuurlijke impact op de lokale en provinciale besturen, noch op Brussel.

12. De wijziging van de definitie van 'gehandicapt kind' (artikel 3, 1° van het ontwerp) vergt geen kind- en jongereneffectrapport. Het gaat immers enkel om een technische rechtzetting die de definitie, die naar aanleiding van de regionalisering van de gezinsbijslag door het decreet van 21 december 2018 onterecht en onbedoeld werd verengd tot de nieuwe Vlaamse regelgeving inzake kinderen met zorgnood, terug in overeenstemming brengt met het toepassingsgebied zoals dat was voor de regionalisering. Dit gebeurt door de

definitie retroactief uit te breiden met referenties naar de federale wetgeving inzake de erkenning van kinderen met een handicap.

Een zelfde redenering geldt voor de wijziging in artikel 5.

Implementatie

13. Voor de inwerkingtreding kan verwezen worden naar de toelichting bij artikel 83. Er zijn geen uitvoerings- noch overgangsbepalingen nodig.

C. Totstandkomingsprocedure

14. Het voorontwerp van decreet werd aangepast aan het wetgevingstechnisch en taalkundig advies nr. 2020/257 van 9 juli 2020.

15. De Inspectie van Financiën gaf een gunstig advies op 13 juli 2020. De opmerkingen van de inspectie vereisen geen aanpassingen en worden behandeld in de artikelsgewijze toelichting bij artikel 3, 10 en 14.

16. De Sociaal-Economische Raad gaf in haar brief van 7 december 2020 aan geen advies te formuleren gezien de beperkte sociaaleconomische relevantie.

Advies van de Vlaamse Toezichtcommissie

17. Het voorontwerp van decreet werd aangepast aan het advies van de Vlaamse Toezichtcommissie (VTC) nr. 2020/55 van 15 december 2020.

Artikel 52 van het voorontwerp vereist geen aanpassing (cf. randnummers 14-24 van het advies). In artikel 82 daarentegen worden op vraag van de VTC wel enkele elementen verduidelijkt (cf. randnummers 28-37).

Aan de vraag van de VTC in randnummer 28, om de rechtvaardigingsgrond van de verwerking van de persoonsgegevens duidelijk op te nemen, werd gevolg gegeven. De verwerking van de omschreven categorieën van persoonsgegevens is noodzakelijk voor de uitvoering van artikel 3.3.5.0.1 VCF, dat voorziet in de verzending van het aanslagbiljet, en in voorkomend geval van andere fiscale documenten, aan de belastingschuldige(n) of diens vertegenwoordiger. De rechtmatigheid van de gegevensuitwisseling hangt af van het zwaarwegend algemeen belang om de juiste heffing en inning van alle belastingen, vermeld in de Vlaamse Codex Fiscaliteit, te kunnen verzekeren, doordat de belastingplichtige op een correcte manier in kennis wordt gesteld van zijn aanslagbiljet en andere fiscale documenten. De gegevensuitwisseling in het kader van dit ontwerp van decreet behoort derhalve tot de uitvoering van de wettelijke opdrachten van de fiscale administratie. Hiervoor kan verwezen worden naar artikel 3.1.0.0.3, §2 VCF, zoals ingevoerd bij het AVG-decreet van 8 juni 2018. De rechtvaardigingsgrond bestaat uit een wettelijke grondslag (art. 3.3.5.0.1 van dit decreet).

In randnummer 29 adviseert de VTC dat aan de toestemming om gebruik te maken van een digitaal platform een uitdrukkelijke actieve handeling moet voorafgaan. Dit vereist geen aanpassing, aangezien dit nader zal worden bepaald in een navolgend besluit van de Vlaamse Regering. Artikel 82 geeft de Vlaamse Regering overigens ook expliciet de machtiging om de toepassingsmodaliteiten van de procedure te bepalen. In de praktijk zal de toestemming wel degelijk een uitdrukkelijke actieve handeling vergen. De gebruiker zal immers zelf het platform moeten activeren.

In randnummers 30 en 31 wordt aanbevolen om de ruime categorieën persoonsgegevens te verduidelijken. De categorieën van persoonsgegevens die worden verwerkt in het kader van het eerste lid, in de mate dat de verwerking ervan strikt noodzakelijk en pertinent is in het kader van de VCF, werden op aanraden van de VTC verder geconcretiseerd en op punt gesteld.

Als gevolg van de opmerking in randnummer 32 worden ook de categorieën van betrokkenen en ontvangers opgesomd in het vierde lid van artikel 82. Ook de gegevens van de vertegenwoordiger van de belastingschuldige worden verwerkt als de belastingschuldige toegang verleent tot zijn documenten. Bovendien wordt de vertegenwoordiger hierdoor ook ontvanger van de persoonsgegevens van de belastingplichtige.

De bewaartermijnen voor de persoonsgegevens die verwerkt worden in het kader van het eerste lid werden op aanraden van de VTC geconcretiseerd en vastgelegd op zes maanden (randnummers 33 en 34). De gegevens worden niet bewaard voor archivering in het algemeen belang, wetenschappelijk of historisch onderzoek of de statistische doeleinden waardoor anonimisering of pseudonimisering niet nodig is.

De opmerking in randnummer 35 wordt gevolgd.

De opmerking in randnummers 36 en 37 kan worden meegenomen bij de uitwerking van een besluit van de Vlaamse Regering. De delegatie aan de Vlaamse Regering, vermeld in het laatste lid van artikel 82, biedt hiervoor voldoende ruimte.

Advies van de Raad van State

18. De Raad van State bracht op 18 februari 2021 een advies uit, met het nummer 68.656/3.

In dit advies maakt de Raad van State een aantal opmerkingen die hieronder worden besproken. Om aan bepaalde opmerkingen tegemoet te komen werden een aantal wijzigingen aangebracht in het ontwerp van decreet (artikel 83) en de artikelsgewijze toelichting (artikel 3, 11 en 82).

Volgens de Raad van State voorziet artikel 36, lid 4, van de algemene verordening gegevensbescherming (AVG), gelezen in samenhang met artikel 57, lid 1, c), en overweging 96 ervan, in een verplichting om de toezichthoudende autoriteit, bedoeld in de wet van 3 december 2017 'tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit', te raadplegen bij het opstellen van een voorstel voor een door een nationaal parlement vast te stellen wetgevingsmaatregel, of een daarop gebaseerde regelgevingsmaatregel in verband met verwerking (zie randnummer 3).

Inmiddels werd bij artikel 10/1 van het decreet van 18 juli 2008 betreffende het elektronische bestuurlijke gegevensverkeer de Vlaamse toezichtcommissie voor de verwerking van persoonsgegevens opgericht. De VTC is een autonome dienst met rechtspersoonlijkheid en is als toezichthoudende autoriteit voor de verwerking van persoonsgegevens in de zin van artikel 36, lid 4, van de AVG verantwoordelijk voor het toezicht op de toepassing van de AVG door de instanties. Ingevolge artikel 51, lid 1, van de AVG kan immers elke lidstaat één of meer onafhankelijke overheidsinstanties, verantwoordelijk voor het toezicht op de toepassing van deze verordening, oprichten.

Sinds de bekendmaking van de aanstelling van de leden van de VTC door de Vlaamse Regering in het Belgisch Staatsblad d.d. 29 maart 2019, is de VTC ingevolge artikel 10/4, §1, van voornoemd decreet bevoegd om hetzij uit eigen beweging, hetzij op verzoek van het Vlaams Parlement of de Vlaamse Regering adviezen te verstrekken omtrent elke aangelegenheid met betrekking tot de verwerkingen van persoonsgegevens. Er moet aldus worden vastgesteld dat er in dit geval een advies is waarbij het ontwerp is getoetst aan de AVG.

In randnummer 4 staat de Raad van State stil bij de mogelijk disproportionele belemmering van het vrije verkeer van kapitaal indien voor de beoordeling of een gehandicapt kind van ingezetenen van een andere EU-lidstaat al dan niet in aanmerking komt voor een belastingvermindering bv. functionele tests in Vlaanderen zouden moeten worden doorlopen.

In algemene termen kan hier tegen opgeworpen worden dat volgens vaste rechtspraak een nationale belastingwetgeving kan worden geacht verenigbaar te zijn met de bepalingen van het VWEU betreffende het vrije kapitaalverkeer, indien een verschil in behandeling betrekking heeft op situaties die niet objectief vergelijkbaar zijn. Gezien de criteria voor het vaststellen van een handicap in elke lidstaat zullen verschillen, komt de erkenning in de ene lidstaat als gehandicapt kind niet noodzakelijk in aanmerking in de andere lidstaat.

Daarbij komt dat voor de belastingvermindering van de onroerende voorheffing in artikel 2.1.5.0.1, §1, 2° VCF de kinderen volgens het bevolkingsregister hun woonplaats dienen te hebben in het onroerend goed (in het Vlaamse Gewest). Het onderzoek door een Vlaamse instantie kan in dat geval dan ook niet als disproportioneel worden beschouwd. Ook met betrekking tot de gunstregeling erfopvolgers of begiftigden met een handicap kan worden geargumenteed dat er een aanzienlijke kans is dat de ouders of voogden een connectie hebben met het

Vlaamse gewest zodat de drempel inzake administratieve verplichtingen laag zal zijn.

De erkenningsprocedures bij de Vlaamse of federale instanties voorzien bovendien in bepaalde gevallen ook in een vaststelling op basis van vragenlijsten en is bijstand door een vertegenwoordiger, een videoconsult of telefonische toelichting mogelijk. In het licht van bovenstaande lijken de geboden mogelijkheden geen disproportionele belemmering in te houden.

De opmerking van de Raad van State in randnummer 5 wordt gevolgd zodat de vrijstelling van verkeersbelasting vanaf 1 januari 2020 kan worden toegepast voor de houders van een vergunning op basis van het decreet van 29 maart 2019 betreffende het individuele bezoldigd personenvervoer (zie toelichting bij artikel 11).

Randnummer 6 m.b.t. de aanduiding van een verwerkingsverantwoordelijke vergt geen aanpassing van het ontwerp van decreet.

Als gevolg van de opmerking in randnummer 7 werd de toelichting bij artikel 82 aangevuld. De Raad van State merkt op dat opname van de privacybepaling als autonome bepaling de transparantie niet ten goede komt en slechts voor een korte periode soelaas kan bieden. Een onderzoek naar een duurzame en omvattende integratie van privacybepalingen in de VCF is evenwel al opgestart.

Randnummer 8 betreft een vaststelling bij de retroactieve inwerkingtreding van enkele bepalingen en vereist geen aanpassing.

D. Bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest

19. Zoals aangegeven in artikel 1, regelt dit decreet een gewestaangelegenheid.

II. Toelichting bij de artikelen

Hoofdstuk 1. Algemeen

Artikel 1

Dit artikel behoeft geen verdere toelichting.

Hoofdstuk 2. Wijzigingen aan het decreet van 27 maart 2009 betreffende het grond- en pandenbeleid

Artikel 2

Het renovatieabattement bij de registratiebelasting werd in 2009 ingevoerd door het decreet betreffende het Grond- en Pandenbeleid van 27 maart 2009. Behalve in dat decreet werd de regeling ook opgenomen in het Wetboek der Registratierechten (art. 46ter). De registratiebelasting is daarna overgeheveld naar de Vlaamse Codex Fiscaliteit (decreet van 19 december 2014).

Bij decreet van 18 mei 2018 is het renovatieabattement voor verkoopovereenkomsten gesloten vanaf 1 juni 2018 geschrapt uit de VCF (opheffing van art. 2.9.3.0.3 VCF). Het wordt sindsdien dan ook niet meer toegekend. Het werd echter niet opgeheven in het decreet Grond- en Pandenbeleid. Met deze technische rechtzetting wordt het nu ook vanaf dezelfde datum geschrapt uit dit decreet.

Uit de memorie van toelichting bij het decreet van 18 mei 2018 blijkt overigens ook duidelijk dat het de bedoeling van de decreetgever was het renovatieabattement af te schaffen (cf. Vlaams Parlement, Stuk 1533 (2017-2018) – Nr. 1, p. 4: "Ook de bestaande abattements, dit zijn verminderingen van de belastbare grondslag, worden opgeheven. Zowel het (gewoon) abattement (voor de zogenaamde 'onroerendgoedstarters'), het bijabattement (wanneer een hypothecaire inschrijving op het gekochte goed wordt genomen) als het renovatieabattement verdwijnen."). Hierbij werd echter over het hoofd gezien dat deze maatregel ook in het decreet Grond- en Pandenbeleid was opgenomen. Gelet op het voorgaande en het feit dat het abattement in de praktijk niet meer is toegekend voor verkoopovereenkomsten gesloten vanaf 1 juni 2018, wordt gekozen voor dezelfde datum van inwerkingtreding als voor het decreet van 18 mei 2018 dat het artikel m.b.t. het renovatie-abattement uit de Vlaamse Codex Fiscaliteit heeft opgeheven. Een andere datum kiezen, zou enkel leiden tot verwarring en rechtsonzekerheid.

Hoofdstuk 3. Wijzigingen aan de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013

Artikel 3

De aanvulling van de definitie "gehandicapt kind" in punt 1° gaat om een technische rechtzetting.

Tot 31 december 2018 werd in de definitie "gehandicapt kind" in de VCF verwezen naar de federale Algemene Kinderbijslagwet.

Vanaf 1 januari 2019 werd de bevoegdheid inzake gezinsbijslag geregionaliseerd. Door het decreet van 21 december 2018 houdende diverse fiscale bepalingen werd de oorspronkelijke definitie van "gehandicapt kind" in artikel 1.1.0.0.2., tweede lid, punt 2° en zesde lid, punt 2° VCF aangepast op grond van de Vlaamse regelgeving door de verwijzing naar artikel 3, §1, 39° van het decreet van 27 april 2018 tot regeling van de toelagen in het kader van het gezinsbeleid. Deze aanpassing had tot gevolg dat de definitie van "gehandicapt kind" ten onrechte verengd werd tot louter de Vlaamse erkenningen.

Om de definitie "gehandicapt kind" terug in overeenstemming te brengen met de definitie zoals vóór de regionalisering, dient ook verwezen te worden naar de andere regionale regelgeving. Bovendien dient er eveneens nog verwezen te worden naar de federale wetgeving aangezien de overdracht van de dossiers van het federale niveau naar het regionale niveau een geleidelijk proces is, wat met zich meebrengt dat een deel van de dossiers nog op federaal niveau behartigd wordt. Dit is noodzakelijk om een schending van het gelijkheidsbeginsel te vermijden. Als bijvoorbeeld één van de erfopvolgers bij een in Vlaanderen opengevallen nalatenschap een Waals kind met een handicap is, zal dit kind ook kunnen genieten van het abattement voor een gehandicapte erfopvolger overeenkomstig artikel 2.7.3.2.12 VCF.

Deze rechtzetting dient dan ook in werking te treden vanaf 1 januari 2019, het tijdstip waarop de verenging werd ingevoerd.

De vraag van de Inspectie van Financiën naar een uitbreiding naar gelijkaardige erkenningen binnen de Europese Unie wordt niet gevolgd binnen het kader van deze wijziging. Met deze wijziging worden enkel de gevolgen van de regionalisering van de kinderbijslag opgevangen. Het gaat hier om het regelen van een louter interne situatie waarbij het om het beschermen van de belangen van gehandicapte kinderen gaat uit de andere deelstaten waarop het recht van de Europese Unie niet speelt. Verder waarborgt deze wijziging de continuïteit ten gevolge van de staatshervorming. Er wordt vermeden dat er binnen een lidstaat discriminatie zou ontstaan tussen de gewesten onderling. Vóór de regionalisering bracht een verhuis tussen de gewesten op dit vlak geen problemen met zich en dit dient eveneens na de regionalisering zo verder gezet kunnen worden. Tot slot kunnen kinderen die erkend zijn door buitenlandse autoriteiten of instanties als kind met een handicap in Vlaanderen eveneens erkend worden door de bevoegde instanties overeenkomstig de vigerende regelgeving. Bovendien zal dit door de Vlaamse bevoegde instanties afgeleverde attest ook recht geven op andere sociale tegemoetkomingen voor kinderen met een handicap zoals een bijkomende kinderbijslag voor een kind met een handicap, een verhoogde tussenkomst in de gezondheidszorgen, sociaal tarief voor gas en elektriciteit, ...

De Raad van State maakte in randnummer 4 van haar advies een gelijkaardige opmerking. Hiervoor wordt verwezen naar randnummer 18 van deze memorie.

De wijziging in punt 2° is een gevolg van de federale wet van 23 maart 2019 tot invoering van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen en houdende diverse bepalingen, die een nieuw Wetboek van vennootschappen en verenigingen (WVV) invoerde ter vervanging van de wet van 7 mei 1999 houdende het Wetboek van Vennootschappen en de wet van 27 juni 1921 betreffende de verenigingen zonder winstoogmerk, de stichtingen en de Europese politieke partijen en stichtingen.

De wijziging in punt 3° is een technische correctie n.a.v. opgeheven regelgeving. De definities in artikel 1.1.0.0.2, twaalfde lid, punt 1°, punt 3° en punt 4° waren van belang voor de toepassing van artikel 2.9.4.2.1 VCF. Dit laatste artikel werd echter bij decreet van 18 mei 2018 houdende wijziging van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013, wat betreft de hervorming van het verkooprecht en vereenvoudigingen in de registratiebelasting, opgeheven. Bijgevolg hebben deze definities hun relevantie verloren en worden de punten opgeheven.

De wijziging in punt 4° is een gevolg van het decreet van 18 mei 2018 houdende wijziging van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013, wat betreft de hervorming van het verkooprecht en vereenvoudigingen in de registratiebelasting. Met dit decreet werd het punt 5° van artikel 1.1.0.0.2, twaalfde lid, VCF, dat een definitie gaf aan het begrip "landgoed", opgeheven.

De ratio legis van de opheffing was dat het voordeeltarief voor de aankoop van kleine landgoederen amper nog toegepast wordt en daarom werd opgeheven.

Artikel 2.9.6.0.4 VCF verwijst evenwel ook naar het begrip "landgoed". Dit artikel regelt het (verlaagd) verkooprecht bij ruilovereenkomsten van onbebouwde landgoederen. Ook van dit artikel werd voor de wijziging door het decreet van 22 juni 2018 houdende de rationalisering van fiscale gunstmaatregelen amper nog gebruik gemaakt.

Door het decreet van 22 juni 2018 houdende rationalisering van fiscale gunstmaatregelen werd artikel 2.9.6.0.4 nieuw leven ingeblazen. Voor de duidelijkheid wordt punt 5° van artikel 1.1.0.0.2, twaalfde lid, VCF daarom opnieuw opgenomen in de VCF, zij het beperkt tot onbebouwde landgoederen aangezien artikel 2.9.6.0.4 daarop betrekking heeft.

Artikel 4

De wijziging in punt 1° is een gevolg van de federale wet van 23 maart 2019 tot invoering van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen (zie ook toelichting bij artikel 3, 2°). Hierdoor moet ook de VCF worden aangepast daar waar de VCF vennootschapsterminologie gebruikt. Deze wijzigingen zijn dus technisch of terminologisch van aard. Eerder gebeurde al een eerste aanpassing in het decreet van 21 december 2018 houdende diverse fiscale bepalingen.

In dit ontwerp worden volgende wijzigingen opgenomen:

- de verwijzing naar (een artikel in) de wet van 7 mei 1999 en de wet van 27 juni 1921 wordt vervangen door een verwijzing naar (het corresponderende artikel in) het nieuwe Wetboek van vennootschappen en verenigingen of het uitvoeringsbesluit van voormeld Wetboek (cf. wijziging van artikelen 1.1.0.0.2, 2.1.6.0.1, 3.2.4.0.1, 3.10.4.2.2, 3.12.1.0.14 en 3.12.3.0.5 VCF);
- de termen "maatschappelijke zetel" en "statutaire zetel" worden gewijzigd in "zetel" (cf. wijziging van artikel 2.1.4.0.1, 2.2.4.0.9, 2.2.6.0.5, 2.4.6.0.1, 2.7.4.2.1, 2.7.4.2.3, 2.7.6.0.1, 2.8.4.1.1, 2.8.6.0.6, 2.9.4.2.3, 2.9.4.2.4,

2.9.4.2.7, 2.9.6.0.5, 3.3.1.0.8, 3.10.3.1.3, 3.12.1.0.14, 3.12.1.0.16, 3.12.3.0.1 VCF);

- de term "maatschappelijk doel" wordt vervangen door "voorwerp" (cf. artikel 2.9.4.2.7 VCF) aangezien in het nieuwe vennootschapsrecht het woord "voorwerp" de invulling krijgt die onder het oude vennootschapsrecht onder het woord "doel" werd begrepen (in het decreet van 21 december 2018 werden reeds een aantal bepalingen hieraan aangepast);
- de term "tot doel hebben" wordt vervangen door de term "als voorwerp hebben" (artikel 2.7.6.0.1) en de term "(maatschappelijke) benaming" wordt gewijzigd in "naam" (artikel 3.3.1.0.8, 3.3.1.0.9/1, 3.12.1.0.16, 3.12.3.0.1 VCF);
- het onderscheid tussen handelsvennootschappen en burgerlijke vennootschappen wordt afgeschaft door het WVV. Het gevolg van de afschaffing van het onderscheid is dat zowel vennootschappen als verenigingen, als ze een economische activiteit uitoefenen en winst nastreven, als ondernemingen worden gekwalificeerd. Artikel 3.10.4.2.1 wordt in overeenstemming gebracht met het WVV.

Het WVV erkent:

- de naamloze vennootschap (NV);
- de besloten vennootschap (BV);
- de vennootschap onder firma (VOF);
- de commanditaire vennootschap (CommV);
- de coöperatieve vennootschap (CV);
- de Europese vennootschap (SE);
- de Europese coöperatieve vennootschap (SCE)
- het Europees economisch samenwerkingsverband (EESV).

Daarnaast is er sprake van de maatschap, de feitelijke vereniging, de vereniging zonder winstoogmerk (VZW), de internationale vereniging zonder winstoogmerk (IVZW), de private stichting (PS) en de stichting van openbaar nut (SON).

Het vermogen van de VZW, de IVZW, de PS en de SON dient voor een belangeloos doel en strekt niet tot voordeel van de leden/oprichters. Deze rechtspersonen worden dan ook niet gevat door art. 3.10.4.2.1;

- daar waar de VCF vennootschapsterminologie gebruikt die verwijst naar kapitaal is een aanpassing nodig aangezien de hervorming van het vennootschapsrecht bovendien tot gevolg heeft dat sommige vennootschappen (onder meer de BV (vroeger BVBA)) geen maatschappelijk kapitaal meer zullen hebben. In de naamloze vennootschap (nv) blijft de kapitaalvereiste behouden.

Artikel 2.7.4.2.2. en 2.8.6.0.3 VCF werden reeds ten dele in die zin aangepast door het decreet van 21 december 2018 houdende diverse fiscale bepalingen. Doch niet alle wijzigingen die door de schrapping van kapitaalvereisten bij sommige vennootschappen noodzakelijk waren werden meegenomen.

Dit wordt nu rechtgezet m.b.t.:

- de minimumparticipatie van de holding in de dochtervennootschap om nog in aanmerking te komen voor het verminderd tarief/vrijstelling voor de erfbelasting/de schenkbelasting;
- de definitie van aandelen.

Met punt 2° wordt een verwijzing aangepast. De betrokken artikels zijn inmiddels gecodificeerd in de Vlaamse Codex Wonen van 2021 en het Besluit Vlaamse Codex Wonen van 2021.

Artikel 5

Met de zesde staatshervorming werd de bevoegdheid inzake de gezinsbijslagen overgeheveld naar de gemeenschappen en gewesten. De regelgeving hieromtrent werd voor het Vlaamse gewest geïntegreerd in het decreet van 27 april 2018 tot regeling van de toelagen in het kader van het gezinsbeleid.

De VCF werd hiermee in overeenstemming gebracht door het decreet van 21 december 2018 houdende diverse fiscale bepalingen, meer bepaald door het vervangen van de term "kinderbijslag" door de term " gezinsbijslag".

Deze aanvulling betreft een technische verduidelijking om aan te geven dat het ook om de gezinsbijslag gaat die toegekend wordt door andere deelentiteiten (en dit zonder de kinderen die voor 1 januari 2019 de federale kinderbijslag toegekend kregen uit te sluiten). Dit kan onder meer van belang zijn wanneer een kind, waarvoor de gezinsbijslag wordt toegekend in een andere deelstaat verhuist naar het Vlaamse Gewest.

Aangezien het enkel om een verduidelijking gaat, wordt de inwerkingtreding van dit artikel volledig gealigneerd op het tijdstip dat de VCF in overeenstemming werd gebracht met de regionalisering. Deze verduidelijking dient dan ook in werking te treden vanaf 1 januari 2019.

Wat betreft de opmerking van de Raad van State in randnummer 4 van haar advies wordt verwezen naar randnummer 18 van deze memorie.

Artikel 6

Voor de toelichting bij dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 4, 1°.

Artikel 7

Het oldtimerforfait werd zowel voor de jaarlijkse verkeersbelasting als voor de belasting op inverkeerstelling overeenkomstig de Europese richtlijnen opgetrokken tot 30 jaar (decreet van 16 juni 2017). Er werd toen in een overgangsregel voorzien voor de voertuigen die in het jaar van inwerkingtreding van dat decreet (aanslagjaar 2017) sedert meer dan 25 jaar in het verkeer waren gebracht om te voorkomen dat deze voertuigen hun forfait ineens zouden verliezen.

Doordat er voor de bepaling van het oldtimerforfait gekeken wordt naar het moment van het ontstaan van de belastingplicht maar voor de overgangsregel naar het aanslagjaar, zullen er in aanslagjaar 2022 echter voertuigen zijn die terug één jaar

het forfait verliezen en gewoon belast worden. Het gaat over voertuigen die op een bepaald moment heringeschreven zijn.

Bijvoorbeeld: een voertuig dat voor het eerst werd ingeschreven op 1/11/1992, zal van aanslagjaar 2017 tot en met 2021 het forfait kunnen genieten maar zal op 1/07/2022 (ontstaan van belastingplicht ten gevolge van herinschrijving op 1/7/2017) nog niet 'meer dan 30 jaar' oud zijn en dus opnieuw gewoon belast worden. In 2023 zal dit voertuig wel weer het forfait krijgen, want op 1/07/2023 is het voertuig wel 'meer dan 30 jaar' in het verkeer gebracht.

Omdat dit bij de aanpassing van de regels omtrent het oldtimerforfait geenszins de bedoeling was van de decreetgever, wordt voorgesteld de overgangsregel door toevoeging van het extra punt met één jaar te verlengen.

Artikel 8

Aangezien artikel 2.2.5.0.2 VCF, dat een vermindering van de verkeersbelasting voorzag voor havenvoertuigen, met ingang van aanslagjaar 2019 werd opgeheven (decreet van 22 juni 2018) kan ook punt 2° in artikel 2.2.4.0.5, §3 worden opgeheven.

Artikel 9

Voor de toelichting bij dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 4, 1°.

Artikel 10

De vermindering voorzien in het artikel 2.2.5.0.3, tweede lid VCF kon niet gecombineerd worden met de vermindering voorzien in het artikel 2.2.5.0.2 VCF. Dit laatste artikel werd echter bij decreet van 22 juni 2018 houdende de rationalisering van fiscale gunstmaatregelen opgeheven. Bijgevolg heeft het artikel 2.2.5.0.3, tweede lid VCF zijn relevantie verloren en wordt het opgeheven.

De Inspectie van Financiën merkt op dat deze opheffing met terugwerkende kracht dient te gebeuren. Deze opmerking is niet terecht. Aangezien artikel 2.2.5.0.2 VCF werd opgeheven vanaf 1 januari 2019 is artikel 2.2.5.0.3, tweede lid, VCF vanaf die datum in de praktijk zonder voorwerp en is terugwerkende kracht niet nodig omdat het niet meer toegepast kan worden.

Artikel 11

Het decreet van 20 april 2001 betreffende de organisatie van het personenvervoer over de weg werd voor wat betreft taxidiensten en diensten voor het verhuren van voertuigen met bestuurder vervangen door het decreet van 29 maart 2019

betreffende het individuele bezoldigd personenvervoer, dat in werking trad op 1 januari 2020.

De VCF wordt op dit vlak geactualiseerd. Aangezien de houders van vergunningen voor een taxidienst of voor een dienst voor het verhuren van voertuigen met bestuurder, die afgegeven zijn krachtens het decreet van 20 april 2001, zoals van kracht vóór de inwerkingtreding van het decreet van 29 maart 2019, ertoe gemachtigd worden hun diensten te blijven exploiteren conform de voorwaarden en gedurende de resterende duurtijd van de lopende vergunning, blijft ook de verwijzing naar het decreet van 20 april 2001 behouden.

Zoals de Raad van State heeft opgemerkt, is het de bedoeling dat de vrijstelling van toepassing is vanaf de datum waarop het decreet van 29 maart 2019 betreffende het individuele bezoldigd personenvervoer in werking trad. Deze actualisering dient dan ook retroactief in werking te treden vanaf 1 januari 2020. Hiervoor wordt artikel 83 aangevuld. Een overgangsregeling is niet nodig.

Artikel 12

Voor de toelichting bij dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 4, 1°.

Artikel 13

Voor de toelichting bij dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 7. Daar waar in artikel 7 de overgangsmaatregel wordt aangevuld voor de jaarlijkse verkeersbelasting, is dat in dit artikel het geval voor de belasting op de inverkeerstelling.

Artikel 14

Het voormalige eerste lid van artikel 2.3.4.2.1, §2 VCF werd bij artikel 11 van het decreet van 22 juni 2018 houdende de rationalisering van fiscale gunstmaatregelen opgeheven. Het laatste lid van paragraaf 2 van hetzelfde artikel bleef bestaan. Beide leden werden samen ingevoegd door artikel 2 van het decreet 24 mei 2002 tot wijziging van de artikelen 98 en 100 van het Wetboek van de met inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen en daarna overgenomen in de VCF.

Gelet op onderstaande motivering bij de opheffingsbepaling van artikel 11 van het decreet van 22 juni 2018 (Memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet houdende de rationalisering van fiscale gunstmaatregelen (Vlaams Parlement, Stuk 1572 (2017-2018) – Nr. 1) dient het laatste lid van paragraaf 2 van artikel 2.3.4.2.1 VCF eveneens opgeheven te worden:

"[m]et het samenwerkingsakkoord van 25 april 2002 en het decreet van 8 juli 2002 werd voor de aanslagjaren 2002 en 2003 een vermindering van de BIV voorzien voor dieselwagens en benzinewagens die voldoen aan de euro 4-uitstootnorm. Deze maatregel was bedoeld om de aankoop van milieuvriendelijke voertuigen te stimuleren. De euro 4-norm is in 2005 verplicht geworden. Sedert 2015 werd al

opgeschoven naar de momenteel geldende euro 6-norm. De maatregel uit 2002 is dus volledig achterhaald en er worden momenteel ook geen nieuwe aanslagen met toepassing van die verminderingen gevestigd. Deze bepaling kan bijgevolg opgeheven worden, aangezien ze elke relevantie heeft verloren.”

Met betrekking tot de opmerking van de Inspectie van Financiën dat opheffing met terugwerkende kracht nodig is, kan eveneens worden geoordeeld dat een retroactieve inwerkingtreding geen meerwaarde heeft aangezien het op te heffen lid geen toepassing meer kon hebben sinds de opheffing van de vermindering.

Artikel 15

Voor de kilometerheffing werd het tarief Ex in artikel 2.4.4.0.2, eerste lid, 8° VCF aangepast vanaf 1 januari 2018. Het oude tarief zal dus met ingang van 1 januari 2023 kunnen opgeheven worden omdat de aanslagtermijn, vermeld in artikel 3.3.3.0.1 VCF, §2, tweede lid, dan verstrijkt. De aanslagtermijn bedraagt vijf jaar vanaf de kalenderdag waarop de kilometers worden afgelegd op de niet-geconcedeerde weg.

Artikel 16

Ingevolge het ministerieel besluit van 24 april 2019 tot wijziging van het ministerieel besluit van 23 juli 2001 betreffende de inschrijving van voertuigen (B.S. 26 juni 2019) worden de adreswijzigingen niet langer vermeld op het kentekenbewijs. Het kentekenbewijs bevat m.a.w. enkel nog het adres op het ogenblik van de uitgifte. Mocht de houder van het voertuig naderhand verhuizen van gewest, dan zal dit niet meer van het kentekenbewijs af te leiden zijn. Artikel 2.4.6.0.1 VCF wordt aan deze federale regelgeving aangepast.

Artikel 17

Artikel 30 van het decreet van 29 maart 2019 tot wijziging van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996, het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode en de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 vervangt artikel 2.5.3.0.1 VCF met ingang van 1 januari 2021.

In het nieuwe tweede lid van artikel 2.5.3.0.1 VCF wordt vastgesteld hoe het basisbedrag van het nieuwe eerste lid moet geïndexeerd worden. De formulering van deze bepaling is evenwel ongelukkig, aangezien wordt verwezen naar het indexcijfer van november van het lopende jaar dat nog niet beschikbaar is op het ogenblik van de indexatie op 1 januari. Dit maakt de bepaling onuitvoerbaar.

Dit artikel voegt de correcte bepalingen in in de VCF waardoor de bepaling uitvoerbaar wordt overeenkomstig de oorspronkelijke bedoeling van de wijziging.

Voorbeeld m.b.t. de gewenste indexering:

2021: basisbedrag is 1100

2022: basisbedrag van 1100 x $\frac{\text{indexcijfer november 2021}}{\text{indexcijfer november 2020}}$

Het verkregen bedrag wordt afgerond op de lagere 50 euro.

Artikel 18

Deze wijziging aan artikel 2.7.1.0.2 VCF betreft een technische verduidelijking. Zonder deze verduidelijking zou er twijfel kunnen ontstaan over het tijdstip waarop de verzaking aan het vruchtgebruik kan gebeuren door de langstlevende partner zonder dat er erfbelasting verschuldigd is. Opdat er geen erfbelasting zou verschuldigd zijn, is het logisch dat de verzaking aan het vruchtgebruik moet gebeuren voor het overlijden van de schenker. Op die manier komt het vruchtgebruik niet tot stand en kan de langstlevende partner niet genieten van dit vruchtgebruik. Als er pas na het overlijden van de schenker wordt verzaakt aan dit vruchtgebruik, zonder dat de langstlevende partner verzaakt aan haar/zijn volledige wettelijke roeping, is het wettelijk voortgezet vruchtgebruik wel degelijk verkregen en is erfbelasting verschuldigd.

Artikel 19

Met punt 1° wordt de officiële benaming van het Vlaams Woningfonds, die al werd gebruikt in artikel 2.1.4.0.1 en 2.9.4.2.7 VCF, doorgetrokken, zonder vermelding van de vennootschapsvorm.

Voor de toelichting bij punt 2° van dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 4, 1°.

Artikel 20

Voor de toelichting bij dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 4, 1°.

Artikel 21

Voor de toelichting bij dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 4, 1°.

Artikel 22

Voor de toelichting bij dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 4, 1°.

Artikel 23

Voor de toelichting bij punt 1° van dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 19.

Voor de toelichting bij punt 2° van dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 4, 1°.

Artikel 24

Door het decreet van 21 april 2017 werd artikel 2.8.4.4.1 VCF in de VCF ingevoerd. Dit artikel voorziet in een verlaging van het schenkingsrecht voor de schenking van onroerend erfgoed bij wijze van teruggave. Om dit tarief te kunnen genieten zijn er enkele voorwaarden aan gebonden.

Om die reden moet in de schenkingsakte worden vermeld dat het geschonken onroerend goed een beschermd monument is en dat het voornemen bestaat toepassing te vragen van artikel 2.8.4.4.1 VCF. Bovendien moeten de volgende vermeldingen worden opgenomen in de akte:

- de vermelding van het goedgekeurde beheersplan, met opgave van de referentie, en de datum van de goedkeuring van het beheersplan door het agentschap of, als het beheersplan nog niet is opgemaakt, een verklaring dat er een beheersplan opgemaakt zal worden;
- de vermelding dat partijen kennis hebben van artikel 10.5.2 van het Onroerenderfgoeddecreet.

Artikel 2.8.4.4.1, §7, VCF verwijst evenwel naar de parallelle verplichtingen opgelegd bij de halvering van het verkooprecht voor zelfde doeleinden.

Om hieraan te verhelpen worden de verplichtingen voor de verlaging van het tarief voor schenkingen van onroerend erfgoed ingevoegd in de derde paragraaf van artikel 3.12.3.0.1 VCF (zie artikel 64) en wordt hiernaar verwezen in artikel 2.8.4.4.1, §7 VCF.

Artikel 25

Het decreet van 19 december 2014 tot wijziging van de Vlaamse Codex Fiscaliteit voegde de bepalingen inzake registratiebelasting in in de VCF, met ingang van 1 januari 2015.

In artikel 2.9.6.0.2, 9°, VCF werd de vrijstelling voor overdrachten van onroerende goederen aan een OCMW opgenomen. Tegelijkertijd werd artikel 5.0.0.0.1 VCF gewijzigd. In punt 5° werd artikel 161, 4°, W.Reg., dat deze vrijstelling, voorzag, opgeheven voor wat betreft het verkooprecht.

Art. 161, 4°, W.Reg. gold echter ook voor de schenkbelasting en het verdeelrecht. Met het decreet van 23 december 2016 houdende diverse fiscale bepalingen en bepalingen omtrent de invordering van niet-fiscale schuldvorderingen werd de vrijstelling ook voorzien voor het verdeelrecht. Meteen werd de opheffing van artikel 161, 4°, W.Reg. in artikel 5.0.0.0.1, 5° VCF uitgebreid tot de registratiebelasting.

Een bepaling voor vrijstelling van de schenkbelasting in gelijkaardige gevallen werd echter niet voorzien. Dit wordt nu rechtgezet in artikel 2.8.6.0.1, eerste lid VCF.

Tegelijkertijd wordt de regelgeving aangevuld met het decreet van 22 december 2017 over het lokaal bestuur.

Artikel 26

Voor de toelichting bij dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 4, 1°.

Artikel 27

Dit betreft een vereenvoudiging. De verwijzing naar artikel 3.12.3.0.1, §1 kan beperkt worden tot een verwijzing op het niveau van de paragraaf. In de akte of het geschrift moet immers bepaalde vermeldingen worden opgenomen "naargelang de situatie".

Artikel 28

Voor de toelichting bij dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 4, 1°.

Artikel 29

Alhoewel de vrijstelling voor onderwijsdoeleinden zich in oud artikel 161, 1°, tweede lid, W.Reg. (situatie voor 1 januari 2015) ook uitdrukkelijk uitstreckte tot de schenkbelasting en de registratiebelasting op het verstrekken van zekerheden, is deze vrijstelling niet terug te vinden in de VCF.

Voor het verkooprecht is de vrijstelling voor onderwijsdoeleinden opgenomen in artikel 2.9.6.0.2, eerste lid, 2°, VCF.

Voor het verdeelrecht was de vrijstelling voor onderwijsdoeleinden opgenomen in artikel 2.10.6.0.2, eerste lid, 2°, VCF. Deze vrijstelling werd vanaf 1 januari 2019 opgeheven door het decreet van 22 juni 2018 houdende rationalisering van fiscale gunstmaatregelen wegens onbruik.

Voor de schenkbelasting en het recht op hypotheekvestiging ontbreekt de vrijstelling voor onderwijsdoeleinden in de VCF, hoewel artikel 161, 1°, W.Reg. ook hier in een vrijstelling voorziet. Dit heeft tot gevolg dat een federaal artikel nog steeds in een vrijstelling voorziet voor de Vlaamse schenkbelasting en het Vlaams recht op hypotheekvestiging.

Dit wordt nu rechtgezet door de invoeging van de vrijstelling in een nieuw artikel 2.8.6.0.10 VCF (schenkbelasting) en een nieuw artikel 2.11.6.0.3 VCF (recht op hypotheekvestiging).

Tegelijkertijd wordt artikel 161, 1°, W.Reg. ook opgeheven voor de schenkbelasting en het recht op hypotheekvestiging (cf. aanpassing artikel

5.0.0.0.1, VCF). Dit artikel was immers enkel opgeheven voor het verkooprecht en het verdeelrecht.

Artikel 30

Voor de toelichting bij dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 4, 1°.

Artikel 31

Voor de toelichting bij punt 1° van dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 59 en bij artikel 4, 1°.

De toepassing van het verlaagd tarief verkooprecht voor beroepspersonen moet worden gevraagd in de akte en de hiertoe vereiste vermeldingen moeten in de akte worden opgenomen. In punt 2° wordt een verwijzing rechtgezet die door opeenvolgende wijzigingen van het artikel 3.12.3.0.1 niet meer correct was (zie ook artikel 64 dat een lid toevoegt aan artikel 3.12.3.0.1, §3).

Artikel 32

Voor de toelichting bij dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 59.

Artikel 33

Voor de toelichting bij dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 4, 1°.

Artikel 34

Artikel 64 voegt een lid toe aan artikel 3.12.3.0.1, §3 VCF. Met deze wijziging wordt de verwijzing naar dat artikel in artikel 2.9.4.2.8 aangepast. Artikel 2.9.4.2.8 heeft betrekking op het verlaagd tarief verkooprecht voor ruilvereenkomsten van ongebouwde landgoederen die aan bepaalde voorwaarden voldoen. In artikel 3.12.3.0.1 wordt bepaald welke gegevens in de akte moeten worden opgenomen indien de toepassing wordt gevraagd van dat verlaagde tarief.

Artikel 35

De zinsnede "noch voor overeenkomsten die onderworpen zijn aan het tarief, vermeld in artikel 2.9.4.2.4, §1" wordt geschrapt omdat deze uitsluiting overbodig is. Het verlaagd tarief van 4% voor beroepskopers, zoals vermeld in artikel 2.9.4.2.4, §1, kan enkel worden toegepast op authentieke akten, terwijl het bij een minnelijke ontbinding tegen 10 euro, zoals vermeld in artikel 2.9.4.2.9, §1, moet gaan om een onderhandse akte.

Artikel 36

Met deze wijziging wordt een verwijzing rechtgezet die door opeenvolgende wijzigingen van het artikel 3.12.3.0.1 niet meer correct was.

Voor het verlaagd tarief voor verkrijgingen van een beschermd monument als vermeld in artikel 2.1, 16°, van het Onroerendergoeddecreet van 12 juli 2013, moet worden voldaan aan de voorwaarden, vermeld in artikel 3.12.3.0.1, §1, en §3, vierde lid (i.p.v. vijfde lid) (zie ook artikel 64 dat een lid toevoegt aan artikel 3.12.3.0.1, §3).

Artikel 37

Het verlaagd tarief van 6% voor de enige eigen woning (art. 2.9.4.2.11 VCF) kan onder bepaalde voorwaarden worden toegekend aan wie op het moment van de aankoop nog eigenaar is van een andere woning of bouwgrond. In artikel 3.12.3.0.1, §3, vijfde lid en zesde lid, wordt bepaald welke informatie in deze gevallen in de verklaring moet worden opgenomen.

Met deze wijzigingen worden de verwijzingen rechtgezet die door opeenvolgende wijzigingen van het artikel 3.12.3.0.1 niet meer correct waren) (zie ook artikel 64 dat een lid toevoegt aan artikel 3.12.3.0.1, §3).

Artikel 38

Het verlaagd tarief van 5% voor de aankoop van de enige eigen woning met verbintenis tot ingrijpende energetische renovatie (art. 2.9.4.2.12 VCF) kan onder bepaalde voorwaarden worden toegekend aan wie op het moment van de aankoop nog eigenaar is van een andere woning of bouwgrond. In artikel 3.12.3.0.1, §3, zevende en achtste lid, wordt bepaald welke informatie in deze gevallen in de verklaring moet worden opgenomen.

Met deze wijziging worden de verwijzingen rechtgezet die door opeenvolgende wijzigingen van het artikel 3.12.3.0.1 niet meer correct waren (zie ook artikel 64 dat een lid toevoegt aan artikel 3.12.3.0.1, §3).

Artikel 39

Voor de toelichting bij dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 4, 2°.

Artikel 40

Het verlaagd tarief van 1% bij beschermde monumenten als enige eigen woning (art. 2.9.4.2.14 VCF) kan onder bepaalde voorwaarden worden toegekend aan wie op het moment van de aankoop nog eigenaar is van een andere woning of bouwgrond. In artikel 3.12.3.0.1, §3, negende en tiende lid, wordt bepaald welke informatie in deze gevallen in de verklaring moet worden opgenomen.

Met deze wijziging worden de verwijzingen rechtgezet die door opeenvolgende wijzigingen van het artikel 3.12.3.0.1 niet meer correct waren (zie ook artikel 64 dat een lid toevoegt aan artikel 3.12.3.0.1, §3).

Artikel 41

Voor 1 september 2018 had iedereen het recht om na een openbare verkoopdag een hoger bod uit te brengen (oud artikel 1592 Ger. W.). In een geval van aanwijzing van lastgever bepaalt, artikel 2.9.6.0.1, het eerste lid, 1°, en het tweede lid tot en met het vierde lid, VCF, hoe de tussenpersoon voor de registratiebelasting (meer bepaald het verkooprecht) bevrijd kon worden. In het geval van hoger bod moet gehandeld worden overeenkomstig artikel 2.9.6.0.1, derde lid, 1°, VCF.

Door de wet van 11 augustus 2017 houdende invoeging van het Boek XX 'Insolventie van ondernemingen' in het wetboek van economisch recht (BS 11 september 2017) werd het hoger bod afgeschaft. Als overgangmaatregel werd bepaald dat een hoger bod nog mogelijk was voor openbare verkopen die plaatsvonden voor 1 september 2018. Sinds 1 september 2018 is het hoger bod derhalve niet meer mogelijk en verloor punt 1 van artikel 2.9.6.0.1, derde lid, VCF haar nut. De bepaling in punt 1° heft daarom het betrokken punt op.

Voor de vrijstelling van het verkooprecht voor koopovereenkomsten onderworpen aan de btw (art. 2.9.6.0.1, 4° VCF) wordt in artikel 3.12.3.0.1, §5, zesde lid, bepaald welke informatie in de akte moet worden opgenomen. Met de wijziging in punt 2° wordt de verwijzing rechtgezet die door opeenvolgende wijzigingen van het artikel 3.12.3.0.1 niet meer correct was.

Artikel 42

De huidige tekst van artikel 2.9.6.0.2, eerste lid, 9° VCF is niet mee geëvolueerd met de sectorale wetgeving waarnaar verwezen wordt (in casu de OCMW-sector). Deel 3, titel 4, van het decreet van 22 december 2017 over het lokaal bestuur vervangt de bepalingen over de verenigingen en vennootschappen voor maatschappelijk welzijn die voorzien waren in titel 8 van het OCMW-decreet.

Er moet bijgevolg in artikel 2.9.6.0.2, eerste lid, 9° VCF ook verwezen worden naar de OCMW-verenigingen opgericht op grond van het Vlaams decreet van 22 december 2017 over het lokaal bestuur en niet enkel naar de verenigingen opgericht op basis van de wet van 8 juli 1976 (de OCMW-wet) of het decreet van 19 december 2008 (het OCMW-decreet).

Aangezien er verenigingen zijn die zijn opgericht door de OCMW-wet of OCMW-decreet waarin nog onroerende goederen zullen worden ingebracht, dienen de bestaande verwijzingen wel behouden te blijven.

Deze wijziging wordt ook doorgevoerd m.b.t. de gelijkaardige vrijstelling in het verdeelrecht (artikel 2.10.6.0.1, 3° VCF).

Artikel 43

Voor de toelichting bij het eerste punt wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 4, 1°.

In het tweede punt wordt het tweede lid van artikel 2.9.6.0.5 VCF vervangen. Bij de codificatie van de bepalingen m.b.t. het Vlaams verkooprecht naar aanleiding van de overname van de dienst van de Vlaamse registratiebelasting op 1 januari 2015 werd het tweede lid niet beperkt tot het verkooprecht waarvoor het Vlaamse Gewest bevoegd is. Het inbrengrecht dat in dergelijke gevallen meestal van toepassing is, is immers steeds een federale bevoegdheid gebleven. De tekst van het tweede lid wordt nu in overeenstemming gebracht met de bevoegdheidsverdeling zoals het artikel ook in de praktijk wordt toegepast.

Artikel 44

Voor de vrijstelling van het verkooprecht voor natuurgoederen (art. 2.9.6.0.7 VCF) wordt in artikel 3.12.3.0.1, §5, negende en tiende lid, bepaald welke afschriften bij de akte moeten worden gevoegd. Met deze wijziging worden de verwijzingen rechtgezet die door opeenvolgende wijzigingen van het artikel 3.12.3.0.1 niet meer correct waren.

Artikel 45

Voor de toelichting bij punt 1° en 2° van dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 42.

Voor de vrijstelling van verdeelrecht voor onroerende goederen waarop btw verschuldigd is (art. 2.10.6.0.1, 2° VCF) wordt in artikel 3.12.3.0.1, §5, zesde lid, bepaald welke informatie in de akte moet worden opgenomen. Met de wijziging in punt 3° wordt de verwijzing rechtgezet die door opeenvolgende wijzigingen van het artikel 3.12.3.0.1 niet meer correct was.

Artikel 46

Voor de toelichting bij dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 29.

Artikel 47

Met dit artikel wordt een rechtzetting doorgevoerd. Het bij decreet van 7 december 2018 ingevoegde artikel 2.13.7.0.2, dat werd aangepast via een amendement, strookt immers niet met de bedoeling van de tekst zoals ze in de toelichting is opgenomen, namelijk alle afdelingen van hoofdstuk 13 ook van toepassing maken op de verboden automatische ontspanningstoestellen, met uitzondering van de afdelingen 5 en 6, die de verminderingen en vrijstellingen omvatten. Op die manier

kan ook voor de verboden toestellen een tarief, en dus ook een belastingverhoging (van 100%), worden toegepast. Door de ondoordachte combinatie van de negatie en de uitzondering werd echter het omgekeerde bepaald.

Artikel 48

Voor de toelichting bij dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 4, 1°.

Artikel 49

Verskillende wijzigingen worden aangebracht aan artikel 3.3.1.0.8 VCF, §1, eerste lid.

In punt 1° van het wijzigingsartikel wordt punt 11° van artikel 3.3.1.0.8 i.v.m. de vermeldingen in de aangifte van nalatenschap opgeheven.

Het betreft het actief en het passief van de gemeenschap ingeval van devolutie van heel het gemeenschappelijk vermogen aan de langstlevende echtgenoot krachtens een huwelijksovereenkomst die niet aan de burgerrechtelijke bepalingen over de schenkingen onderworpen is. Punt 11° van artikel 3.3.1.0.8 VCF verwijst naar artikel 3.3.1.0.5, §1, derde lid VCF dat is opgeheven door artikel 24, 1° van het decreet van 17 juli 2015 tot wijziging van de VCF met ingang van 14 augustus 2018.

Voor de toelichting bij punt 2° en 3° van dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 4, 1°.

Daarnaast voegt punt 4° van dit artikel een punt toe aan punt 14° van artikel 3.3.1.0.8, §1, eerste lid. Wanneer men gebruik wil maken van de vrijstelling, vermeld in artikel 2.7.6.0.6, §1, VCF (vrijstelling wezen), moet de vrijstelling gevraagd worden in de aangifte. Door een vergetelheid was dit bij het decreet van 6 juli 2018 tot modernisering van de erf- en schenkbelasting, aangepast aan het nieuwe erfrecht, niet opgenomen als één van de elementen die moeten opgenomen worden in het aangifteformulier.

Artikel 50

Met het decreet van 19 december 2014 werd naar aanleiding van de overname van de dienst de regelgeving m.b.t. de erfbelasting geïntegreerd in de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 (VCF).

De toenmalige regeling inzake de schatting (artikel 20 van het wetboek van 31 maart 1936 der successierechten) en de controleschatting (artikel 111 e.v. van hetzelfde wetboek) werd niet overgenomen in de VCF. Om de personen die aangifte moeten doen evenwel rechtszekerheid te verstrekken aangaande de waardering van de aan te geven onroerende goederen, werd een nieuw artikel ingevoerd

(artikel 3.3.1.0.9 VCF) waarbij de aangifteplichtigen een waardering kunnen vragen aan de bevoegde entiteit. De raming is bindend voor de overheid.

Het bepalen van de datum van inwerkingtreding van dit artikel werd aan de Vlaamse Regering overgelaten. Op korte termijn was het immers nog niet haalbaar gezien de belangrijke personeelsinzet die dit zou vergen en de voorbereidende werkzaamheden die nog moesten worden getroffen.

In afwachting van de inwerkingtreding van artikel 3.3.1.0.9 VCF werd in een eerste fase een charter uitgewerkt in samenwerking met de Koninklijke Confederatie der Landmeters-Experten (KCLE) en de Beroepsorganisatie voor Landmeters-Experten (BOLE vzw). Met het decreet van 8 december 2017 werd een globaal juridisch kader gecreëerd dat die werkwijze verruimde en verder juridisch onderbouwde.

Ondertussen is het systeem van de aanvraag bindende schatting overeenkomstig artikel 3.3.1.0.9 VCF van start gegaan voor overlijdens vanaf 1 april 2019 (besluit van de Vlaamse Regering van 10 mei 2019). Die samenwerking met een erkende schatter-expert blijft echter ook een valabele mogelijkheid voor een bindende schatting te maken van de onroerende goederen die zich in België bevinden en die voor hun verkoopwaarde moeten of kunnen worden aangegeven.

Al wie gehouden is tot het indienen van een aangifte van nalatenschap heeft de keuzevrijheid om voor de waardering van onroerende goederen al of niet een beroep te doen op één van deze systemen van bindende schattingen, of om voor een andere (niet-bindende) raming te opteren. Iedere belastingplichtige heeft hierbij de keuzevrijheid. Dit betekent dat er een aantal situaties van samenloop kunnen ontstaan wanneer er verschillende waarderingen gebeuren voor een zelfde onroerend goed dat deel uitmaakt van een nalatenschap. Wanneer een nalatenschap meerdere onroerende goederen bevat, kan eenzelfde aangever voor de verschillende onroerende goederen ook een beroep doen op een andere waardebepaling.

Wanneer een persoon die aangifte van nalatenschap moet doen een bindende schatting overeenkomstig artikel 3.3.1.0.9 VCF aanvraagt, kan deze persoon in de aangifte voor hetzelfde onroerend goed niet meer voor een andere waardebepaling kiezen. De bindende schatting overeenkomstig artikel 3.3.1.0.9 VCF dient immers te worden aangevraagd voor de aangifte en uiterlijk voor het verstrijken van de aangiftetermijn. Op het ogenblik van de aanvraag wordt de schatting bindend voor de Vlaamse Belastingdienst. In de (latere) aangifte kan de aangever met betrekking tot hetzelfde onroerend goed geen eigen raming meer maken of beroep doen op een verslag van een schatter-expert overeenkomstig artikel 3.3.1.0.9/1 VCF. Een schatting overeenkomstig artikel 3.3.1.0.9/1 VCF kan wel gebruikt worden bij een eventueel bezwaar tegen de bindende schatting vermeld in artikel 3.3.1.0.9 VCF.

Binnen een nalatenschap kan ook samenloop ontstaan wanneer verschillende personen die aangifte moeten doen andere methodes hanteren voor de waardering

van hetzelfde onroerend goed. Voor een zelfde onroerend goed kan belastingplichtige A bijvoorbeeld een bindende schatting overeenkomstig artikel 3.3.1.0.9 VCF aanvragen en belastingplichtige B een waardering door een erkend schatter-expert overeenkomstig artikel 3.3.1.0.9/1 VCF. Het uitgangspunt hierbij is dat de schatting overeenkomstig artikel 3.3.1.0.9 VCF enkel voorrang zal krijgen op de schatting vermeld in artikel 3.3.1.0.9/1 VCF ten aanzien van de aanvrager(s) ervan.

Indien een andere aangever zich voor hetzelfde onroerend goed baseert op een schattingsverslag van een erkend schatter-expert overeenkomstig artikel 3.3.1.0.9/1 VCF, zal deze schatting voor deze aangever aanvaard worden op voorwaarde dat de schatter-expert de regels van het kwaliteitscharter respecteert. Ook bij een doorverkoop binnen een korte termijn na het overlijden wordt deze waardering niet in vraag gesteld, op voorwaarde dat de regels van het kwaliteitscharter nageleefd werden.

Artikel 51

Artikel 3.3.1.0.15 bepaalt dat de inrichter van spelen of weddenschappen op de eerste werkdag van de maand een aangifte voor de verrichtingen gerealiseerd in de vorige maand moet indienen. Het is echter administratief moeilijk haalbaar om alle gegevens te verzamelen voor het indienen van de aangifte op de eerste werkdag van de maand volgend op de verrichtingen. Spelers kunnen bijvoorbeeld tot 31 januari middernacht inzetten op casinospelen. Het is dan voor de inrichter niet haalbaar alle gegevens tegen 1 februari te verzamelen en te verwerken ter voorbereiding van de aangifte.

Om deze reden wordt de indieningstermijn gewijzigd naar uiterlijk de vijfde werkdag van de maand volgend op de verrichtingen (bv. de inrichter moet ten laatste op 7 mei 2021 een aangifte indienen voor de opbrengsten in de maand april 2021).

Artikel 52

De Vlaamse Belastingdienst voorzag reeds dat de aanslagbiljetten met uitdrukkelijk akkoord van de belastingplichtigen enkel elektronisch werden overgemaakt via het systeem van internetbankieren en de applicatie "Zoomit".

De Vlaamse Belastingdienst wenst in de toekomst aan te sluiten op het federaal beveiligd elektronisch platform (E-box). Stelselmatig wenst de Vlaamse Belastingdienst dit ook uit te breiden naar de terbeschikkingstelling van andere documenten met betrekking tot de belasting, zoals betalingsherinneringen, individuele correspondentie, ...

De aanslagbiljetten (of de andere documenten in een volgende fase) worden via E-box ter beschikking gesteld aan de belastingschuldige of aan diens vertegenwoordiger (bv. de curator in het geval van een onderneming in faling).

Indien het aanslagbiljet betrekking heeft op meerdere belastingplichtigen, zal het aanslagbiljet ter beschikking worden gesteld aan de belastingplichtige aan wie het conform de huidige regelgeving dient te worden verzonden. De manier waarop dit

aanslagbiljet aan deze belastingplichtige ter kennis wordt gebracht, hangt af van de keuze die deze persoon heeft gemaakt (per post, via Zoomit – zolang deze toepassing operationeel blijft – of via E-box).

Om deze doelstelling te verwezenlijken wordt artikel 3.3.5.0.1 VCF gewijzigd. De bepaling gebruikt nog steeds de termen 'een procedure waarbij informaticatechnieken worden gebruikt' en 'vereiste elektronische platform' om de toepassing van 'Zoomit' of het eventueel gebruik in de toekomst van andere elektronische platformen mogelijk te maken.

Artikel 53

De wet van 22 maart 1993 op het statuut van en het toezicht op de kredietinstellingen werd opgeheven bij en vervangen door de wet van 25 april 2014 op het statuut van en het toezicht op kredietinstellingen en beursvennootschappen. De VCF wordt nu aan deze ontwikkeling aangepast.

Artikel 54

Door de vereffenaar toe te voegen aan het lijstje van personen die gelijkgesteld worden met 'dezelfde belastingplichtige' in het kader van een subsidiaire aanslag wordt een antwoord geboden op de rechtspraak die geoordeeld heeft dat een aanslag op naam van een vennootschap nietig is omdat de vennootschap niet meer bestaat, maar wel nog (gedurende 5 jaar) voort bestaat in de persoon van de vereffenaar (Antwerpen 27 juni 2017, 2015/AR/2498 en 2015/AR/2497).

Artikel 55

Voor de toelichting bij dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 4, 1°.

Artikel 56

Met deze wijziging wordt een verwijzing rechtgezet die door opeenvolgende wijzigingen van het artikel 3.12.3.0.1 niet meer correct was. De verklaring over de uitbating van geruilde onroerende goederen, die vereist is voor het verlaagd tarief verkooprecht voor ruilovereenkomsten van ongebouwde landgoederen, wordt vermeld in §3, derde lid, van het vermelde artikel (zie ook artikel 64 dat een lid toevoegt aan artikel 3.12.3.0.1, §3).

Artikel 57

Voor de toelichting bij dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 4, 1°.

Artikel 58

Voor de toelichting bij dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 4, 1°.

Artikel 59

Met dit artikel wordt de borg voor beroepspersonen afgeschaft. Dit heeft een vereenvoudiging tot gevolg. Er zijn momenteel een 3.000-tal dossiers beroepspersonen waarvoor de Vlaamse Belastingdienst een borg opvraagt, permanent monitort of de borg nog voldoende hoog is en vragen rond verlaging of verhoging van de borg moet beantwoorden. De borg heeft evenwel nog maar in zeer uitzonderlijke gevallen zijn nut bewezen, zodat die eigenlijk geen meerwaarde heeft. Nochtans staat hier wel een administratieve last tegenover, zowel voor de beroepspersonen als voor de Vlaamse Belastingdienst.

De natuurlijke of rechtspersoon die het beroepsstatuut voor de toepassing van het verminderd tarief van 4% (verkooprecht) wil verkrijgen, moet door de Vlaamse Belastingdienst wel nog steeds worden aanvaard. Hiertoe moet er een beroepsverklaring worden ingediend.

Artikel 60

Artikel 3.10.5.2.3 kan opgeheven worden omdat een algemeen voorrecht voorzien is in artikel 3.10.5.2.1 VCF. Bij artikel 3.10.5.2.3 werd het oude artikel 150 Wb. Reg. overgenomen en van toepassing verklaard op de registratiebelasting. Het vroegere art. 150 Wb. Reg. had evenwel een zeer beperkt toepassingsgebied want het ging enkel over titelrecht en veroordelingsrecht. Aan dat artikel 150 waren ook bepaalde beperkingen verbonden (beperkte tegenstelbaarheid van het voorrecht en vereiste veroordeling) die niet gelden voor het algemeen voorrecht in artikel 3.10.5.2.1. Het is dus niet nodig om een extra middel voor invordering onder de vorm van artikel 3.10.5.2.3 te voorzien.

Artikel 61

De wet van 22 maart 1993 op het statuut van en het toezicht op de kredietinstellingen werd opgeheven bij en vervangen door de wet van 25 april 2014 op het statuut van en het toezicht op kredietinstellingen en beursvennootschappen. De VCF wordt nu aan deze ontwikkeling aangepast (zie ook artikel 53).

Ook de wetgeving m.b.t. kredietverlening wordt geactualiseerd door de verwijzing naar boek VII "Betalings- en kredietdiensten" in het Wetboek van economisch recht.

Artikel 62

Voor de toelichting bij dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 4, 1°.

Artikel 63

Voor de toelichting bij dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 4, 1°.

Aangezien artikel 267 van het decreet van 19 december 2014 tot wijziging van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013, dat artikel 3.12.1.0.16 invoegt in de VCF, nog niet in werking is getreden, wordt de inwerkingtreding van dit artikel hierop afgestemd (zie artikel 83).

Artikel 64

In punt 1° en punt 2° wordt een vergetelheid rechtgezet. Bij decreet van 22 december 2017 betreffende de fiscale gunstmaatregelen die verbonden zijn aan natuurbeheerplannen werd een vrijstelling inzake schenkbelasting en verkooprecht ingevoerd voor de schenking (artikel 2.8.6.0.8 VCF) of verkoop (artikel 2.9.6.0.7 VCF) van onbebouwde onroerende goederen waarvoor een natuurbeheerplan werd gesloten. Zowel artikel 2.8.6.0.8 VCF als artikel 2.9.6.0.7 VCF verwijzen naar artikel 3.12.3.0.1, §1, 4° VCF. Niettemin werden de betreffende artikelen niet opgenomen in artikel 3.12.3.0.1, §1, 4° VCF. Dit wordt nu gecorrigeerd.

Voor de toelichting bij punt 3° wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 24.

Voor de toelichting bij punt 4° en 5° wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 4, 1°.

Artikel 65

Voor de toelichting bij dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 4, 1°.

Artikel 66

Bij de integratie van het W.Succ. in de VCF (decreet van 19 december 2014) is er in de definitieve tekst verwezen naar artikel 1032 i.p.v. naar artikel 103². Uit de voorbereidende werkzaamheden kan worden afgeleid dat het een materiële vergissing betreft. In het principiële goedgekeurde voorontwerp van decreet dat deze bepalingen invoegt, wordt de nummering immers nog correct weergegeven (zie artikel 284, Vlaams Parlement, Stuk 114 (2014-2015) – Nr. 1). Ook in de gepubliceerde concordantietabellen wordt de correcte schrijfwijze gehanteerd. Deze verwijzingen worden nu rechtgezet in artikel 3.13.1.3.7, eerste lid VCF en artikel 5.0.0.0.1, 4° VCF.

Een gelijkaardige vergissing vond plaats in artikel 3.18.0.0.1, §2, 6° VCF (zie artikel 75).

Artikel 67

Bij het toezicht op de naleving van de bepalingen van de Vlaamse Codex Fiscaliteit en de uitvoeringsbesluiten ervan met betrekking tot de voertuigen die zich op de openbare weg bevinden, hebben de bevoegde personeelsleden m.b.t. de verkeersbelastingen expliciet de bevoegdheid om identificatiegegevens van de bestuurder of houder te doen voorleggen (artikel 3.13.2.0.1, eerste lid VCF).

Er wordt nu voorgesteld om de mogelijkheid om identiteitsdocumenten op te vragen te veralgemenen voor alle belastingen aangezien de identiteit van een persoon belangrijk kan zijn om de controle goed te kunnen uitvoeren.

Wat betreft de bescherming van persoonsgegevens bij het voorleggen van een identiteitskaart stelt de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer (tegenwoordig de Gegevensbeschermingsautoriteit) in een aanbeveling uit eigen beweging nr. 03/2011 van 25.05.2011 dat *"de identificatie van een persoon kan gebeuren met de voorlegging van een document dat de identiteit bewijst, zoals de identiteitskaart. De eenvoudige fysieke voorlegging van de identiteitskaart is op zich geen gegevensverwerking waarop de privacywet van toepassing is omdat het hier niet gaat over een automatische gegevensverwerking noch over een a priori verwerking van gegevens die bestemd zijn om in een bestand te worden opgenomen.*

In ieder geval mag een persoon slechts geïdentificeerd worden als dit noodzakelijk blijkt te zijn voor de verwezenlijking van de nagestreefde gegevensverwerking.

*Voor de openbare sector wordt deze problematiek geregeld door het KB van 25.03.2003 betreffende de identiteitskaart. In uitvoering van artikel 6, §7 van de wet van 19.07.1991 betreffende de bevolkingsregisters en de identiteitskaarten, heeft de Koning de autoriteiten en openbare officieren aangeduid op wier verzoek de identiteitskaart moet worden voorgelegd. Zo is bepaald dat de identiteitskaart voorgelegd moet worden telkens de politie erom verzoekt of bij iedere aangifte of verzoek om een attest, bij een tussenkomst van een gerechtsdeurwaarder of in het algemeen wanneer dat noodzakelijk is om de identiteit van een persoon vast te stellen."*²

Artikel 68

Het federale Wetboek van de minnelijke en gedwongen invordering van fiscale en niet-fiscale schuldvorderingen heeft betrekking op de fiscale en niet-fiscale schuldvorderingen die ingevorderd worden door de Algemene Administratie van de Inning en de Invordering van de FOD Financiën.

Het artikel 94 van het Wetboek van de minnelijke en gedwongen invordering van fiscale en niet-fiscale schuldvorderingen zal van toepassing zijn op de inbreuken met betrekking tot die inning en invordering. Door de inwerkingtreding van dit

²https://www.gegevensbeschermingsautoriteit.be/sites/privacycommission/files/documents/aanbeveling_03_2011_0.pdf

artikel, wijzigt het toepassingsgebied van het artikel 460 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 vanaf 1 januari 2020 en wordt het beperkt tot de inbreuken met betrekking tot de vestiging van de belastingen.

Omdat artikel 3.15.1.0.1. van de VCF tot doel heeft van toepassing te zijn op zowel de inbreuken met betrekking tot de vestiging als die met betrekking tot de inning en invordering van de in de codex opgenomen belastingen, wordt met punt 1° van dit artikel de verwijzing naar het artikel 460 WIB 1992 uitgebreid met het artikel 94, §1, van het Wetboek van de minnelijke en gedwongen invordering van fiscale en niet-fiscale schuldvorderingen. De artikelen waarnaar verwezen wordt, gaan beiden over de bevoegdheid van het Openbaar Ministerie om de strafvordering uit te oefenen.

Met punt 2° en 3° worden de verwijzingen naar artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering aangepast, omdat dit artikel gewijzigd is bij wet van 5 mei 2019, met onder meer een opdeling in paragrafen i.p.v. leden als gevolg.

Artikel 69

Voor de toelichting bij dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 68, 2° en 3°.

Artikel 70

Dit artikel stelt voor om de maximale boetes die met toepassing van artikel 3.15.3.0.1, 3.15.3.0.2 en artikel 3.15.3.0.4 van de VCF kunnen worden opgelegd te verhogen naar 500.000 euro. Hiermee wordt het bedrag van de strafrechtelijke boete afgestemd op de bedragen in het federale Wetboek van de minnelijke en gedwongen invordering van fiscale en niet-fiscale schuldvorderingen (cf. art. 85, 86 en 88 van het vermelde Wetboek) en op de bedragen van de andere gewesten (cf. decreet van het Waalse Gewest van 1 juni 2017, art. 13-15, 17-19 en 20-21 (B.S. 10/07/2017), en ordonnantie van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest van 13 juli 2017, art. 10-12 en 14 16 (B.S. 18/07/2017). Die verhoging werd ingegeven door de vaststelling vanwege de federale parketten dat de huidige strafrechtelijke boetes, vermeld in de VCF, niet voldoende efficiënt zijn om een adequaat strafrechtelijk sanctioneringsbeleid toe te laten. Aangepast zoals gevraagd door de federale parketten wordt het ontradende effect t.a.v. fiscale fraude versterkt.

Deze wijziging heeft ook als gevolg dat het parket bij een verzuim in de betrokken belastingen een hogere minnelijke schikking kan voorstellen aangezien in artikel 216bis van het Wetboek van Strafvordering (W.Sv.), §1, vijfde lid, het maximum van de boete wordt ingesteld als volgt: *"De in het eerste lid bedoelde geldsom mag niet meer bedragen dan het maximum van de in de wet voorziene geldboete, verhoogd met de opdecimen en dient in verhouding te staan tot de zwaarte van het misdrijf."*

Hoewel het Vlaamse Gewest geen inkomsten haalt uit de boetes zelf, zal het door de hogere slagkracht van de parketten wel belastingen innen die anders misschien

nooit meer geïnd zouden kunnen worden. Een minnelijke schikking staat de betaling van de belastingen immers niet in de weg. Het is zelfs een voorwaarde, voorzien in art. 216bis, §6 Wb. Sv.

Artikel 71

Voor de toelichting bij dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 70.

Artikel 72

Dit artikel stelt voor om de maximale boete die kan worden opgelegd voor een overtreding op het verbod of de sluiting, uitgesproken met toepassing van artikel 3.15.3.0.6 of 3.16.0.0.5, te verhogen naar 500.000 euro. Hiermee wordt dit bedrag afgestemd op het bedrag in artikel 456 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992.

Artikel 73

Deze aanpassing maakt het mogelijk om opdecimen te heffen op de boetes naar aanleiding van de overtredingen in de vermelde artikels. Hiermee wordt de wijziging van de federale overheid in artikel 457 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen gevolgd (wet van 20 september 2012, art. 13 (B.S. 22/10/2012)).

Deze wijziging heeft ook gevolgen op de omvang van de minnelijke schikking (zie toelichting bij artikel 70).

Artikel 74

In artikel 3.17.0.0.12, eerste lid, VCF, wordt de verkeerde verwijzing naar artikel 2.7.3.4.2, derde lid, vervangen door een verwijzing naar artikel 2.7.3.4.2, zevende lid.

Artikel 75

Voor de toelichting bij dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 66.

Artikel 76

Met deze wijziging wordt een verwijzing rechtgezet die door opeenvolgende wijzigingen van het artikel 3.12.3.0.1 niet meer correct was.

Artikel 77

Sinds de overname van de dienst van de belasting op 1 januari 2015 door de Vlaamse Belastingdienst, is het niet meer verplicht, maar nog wel mogelijk, om voorafgaand aan de schenking van een familiale onderneming of vennootschap een

attest aan te vragen dat aangeeft dat de schenking in aanmerking komt voor een vrijstelling van schenkbelasting.

Dergelijk attest is indicatief en leidt niet automatisch tot schenken met vrijstelling van schenkbelasting. Het is immers een beoordeling van de voorwaarden op het moment van het verzoek en op basis van de gegevens die door de aanvrager worden aangeleverd. Bovendien zijn er ook nog voorwaarden voor het behoud van de vrijstelling waaraan nog gedurende drie jaar vanaf de authentieke schenkingsakte moet worden voldaan.

Bij aanvraag van het attest beschikt de Vlaamse Belastingdienst over een termijn van zestig dagen om de controle uit te voeren rond het al dan niet voldaan zijn aan de voorwaarden. Bij sommige complexere dossiers volstaat de termijn echter niet om de controle grondig uit te voeren. Om de rechtszekerheid voor de belastingplichtige op het moment dat het attest wordt afgeleverd te verhogen, wordt de termijn verlengd van zestig naar negentig dagen. Op die manier heeft de Vlaamse Belastingdienst voldoende tijd om ook de complexere dossiers in de fase van de aanvraag van het attest grondiger te controleren en is de kans kleiner op een afwijkende beoordeling op het ogenblik van de akte.

Artikel 78

Voor de toelichting bij punt 1° van dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 66.

Voor de toelichting bij punt 2° van dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 25.

Artikel 79

In artikel 59 van dit decreet wordt artikel 3.10.5.1.3 VCF opgeheven, waardoor de borg voor beroepspersonen wordt afgeschaft voor de toekomst. Dit artikel bepaalt dat de reeds gestelde zekerheden vóór de inwerkingtreding van dit decreet kunnen worden vrijgegeven.

Artikel 80

Artikel 5.1.0.0.14 en 5.1.0.0.15 vormden een overgangsmaatregel voor de indiening van aangiften m.b.t. de belasting op de spelen en weddenschappen resp. de belasting op de automatische ontspanningstoestellen. Gelet op de duur hiervan (tot 31 januari 2019) kunnen ze worden opgeheven.

Hoofdstuk 4. Wijzigingen aan het besluit Vlaamse Codex Fiscaliteit van 20 december 2013

Artikel 81

Met de overname van de dienst op de belasting op de spelen en weddenschappen en de belasting op de automatische ontspanningstoestellen door het Vlaamse Gewest werd de wetgeving hieromtrent geïntegreerd in de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 en het Besluit Vlaamse Codex Fiscaliteit van 20 december 2013. De betrokken bepalingen in het wetboek van 23 november 1965 van de met inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen en in het koninklijk besluit van 8 juli 1970 houdende de algemene verordening betreffende de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen werden opgeheven.

Artikel 35bis van voormeld koninklijk besluit kon echter niet bij het besluit van de Vlaamse Regering van 14 december 2018 worden opgeheven aangezien het werd gewijzigd bij artikel 30, 2°, van het decreet van 22 december 2006 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2017. De Raad van State merkte op dat de opheffing ervan bijgevolg de tussenkomst van de decreetgever vereist. Met dit artikel wordt artikel 35bis alsnog opgeheven.

Hoofdstuk 5. Bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens

Artikel 82

Dit artikel regelt de verwerking van persoonsgegevens en de passende waarborgen voor de rechten en vrijheden van de betrokkenen bij de toepassing van artikel 3.3.5.0.1 VCF. Hierbij dient ook verwezen te worden naar het algemeen geldend kader in de Algemene Gegevensverordening (Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens).

In het eerste lid wordt de Vlaamse Belastingdienst aangeduid als (algemeen) verwerkingsverantwoordelijke voor de verwerking van persoonsgegevens die noodzakelijk zijn voor de uitvoering van artikel 3.3.5.0.1, van dit decreet. De Raad van State merkt op dat de Vlaamse Belastingdienst ook best expliciet wordt vermeld als verwerkingsverantwoordelijke in het toekomstig uitvoeringsbesluit bij dit artikel. Die opmerking vergt evenwel geen aanpassing aan het ontwerp van decreet.

In het tweede lid wordt de rechtvaardigingsgrond van de verwerking van de persoonsgegevens opgenomen. De verwerking van de omschreven categorieën van persoonsgegevens is noodzakelijk voor de uitvoering van artikel 3.3.5.0.1 van dit decreet, dat voorziet in de verzending van het aanslagbiljet, en in voorkomend geval van andere fiscale documenten, aan de belastingschuldige(n) of diens vertegenwoordiger. De rechtmatigheid van de gegevensuitwisseling hangt af van het zwaarwegend algemeen belang om de juiste heffing en inning van alle belastingen, vermeld in de Vlaamse Codex Fiscaliteit, te kunnen verzekeren,

doordat de belastingplichtige op een correcte manier in kennis wordt gesteld van zijn aanslagbiljet en andere fiscale documenten. De gegevensuitwisseling in het kader van dit ontwerp van decreet behoort derhalve tot de uitvoering van de wettelijke opdrachten van de fiscale administratie. Hiervoor kan verwezen worden naar artikel 3.1.0.0.3. §2 VCF, zoals ingevoerd bij het AVG-decreet. De rechtvaardigingsgrond bestaat uit een wettelijke grondslag (art. 3.3.5.0.1 van dit decreet). Op aanraden van de VTC wordt deze grondslag expliciet opgenomen in dit lid.

In het derde lid wordt een opsomming gemaakt van de categorieën van persoonsgegevens, die worden verwerkt in het kader van het eerste lid, in de mate dat de verwerking ervan strikt noodzakelijk en pertinent is in het kader van dit decreet. Deze categorieën werden op aanraden van de VTC verder geconcretiseerd.

Op aanwijzen van de VTC worden ook de categorieën van betrokkenen en ontvangers opgesoms in het vierde lid.

Het vijfde lid bepaalt de bewaartermijnen voor de persoonsgegevens die verwerkt worden in het kader van het eerste lid. Op aanraden van de VTC werd deze termijn geconcretiseerd en vastgelegd op zes maanden.

De Raad van State merkt op dat dit artikel een autonome bepaling is en geen wijzigingsbepaling van de Vlaame Codex Fiscaliteit vormt. Dit wordt verklaard door het feit dat er in de nabije toekomst uniforme privacybepalingen zullen worden opgenomen in de VCF, die van toepassing zijn op de volledige codex. Zij zullen ook van toepassing zijn op art. 3.3.5.0.1 VCF. Een onderzoek naar een duurzame en omvattende integratie van privacybepalingen in de VCF is evenwel al opgestart. In afwachting van het resultaat werd dit artikel niet opgenomen in de VCF. Ook al is dit een autonome bepaling, doet dit geen afbreuk aan het feit dat dit artikel van toepassing is op de verwerking van de persoonsgegevens, vermeld in artikel 3.3.5.0.1 VCF. Het artikel verwijst immers verschillende malen expliciet naar artikel 3.3.5.0.1 VCF. Indien zou blijken dat de opname van dergelijke privacybepalingen te lang zou duren, zal alsnog worden voorzien in een wijzigingsbepaling van de Vlaame Codex Fiscaliteit, teneinde een specifieke privacybepaling voor artikel 3.3.5.0.1 VCF in te voeren.

Hoofdstuk 6. Slotbepalingen

Artikel 83

De bepalingen van dit decreet treden in werking 10 dagen na hun publicatie in het Belgisch Staatsblad met uitzondering van de artikelen 2, 3, 1°, 5, 11, 15 en 63.

Voor een nadere toelichting over de afwijkende inwerkingtreding wordt verwezen naar de toelichting bij de betreffende artikelen.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Jan JAMBON

De Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Wonen en Onroerend Erfgoed,

Matthias DIEPENDAELE